

Список використаних джерел

1. Чесноков Н. Насущные вопросы хлопководства / Н. Чесноков // Хлопководство. – 1953. – №. 1. – С. 3-9.
2. Отчет об основных итогах научной деятельности учреждений Академии наук Украинской ССР за 1953 год // ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 24. – Спр. 3521.
3. Секретарю ЦК ВКП(б) товарищу Маленкову Г. М. (від – П. С.) Начальника строительства Южно-Украинского и Северо-Крымского каналов А. Бочкина, Начальника политотдела строительства М. Штефана. 31.I.1952 // ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 24. – Спр. 1773.
4. Заседание Верховного Совета СССР 4-го созыва, первая сессия (20-27 апреля 1954 г.): стенографический отчет. – М.: Изд. Верховного Совета СССР, 1954. – 571 с.
5. Тематичний план роботи Держплану Української РСР по питаннях розвитку народного господарства УРСР в шостій п'ятирічці (1956-1960 рр.) // Центральний державний архів громадських об'єднань України (далі – ЦДАГО України). – Ф. 1. – Оп. 24. – Спр. 3740.
6. Справка о ходе выполнения постановления Совета Министров УССР и ЦК КП Украины №1261 от 26 августа 1954 года «О мерах по дальнейшему развитию сельского хозяйства, городов и курортов Крымской области». Секретарь Крымского обкома КП Украины Д. Полянский. 24/XII. 1954. // ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 24. – Спр. 3843.

*Денисенко Ірина Сергіївна, провідний економіст,
ДУ «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку
НАН України»*

УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

На сучасному етапі соціально-економічного розвитку України особливо гостро стоїть завдання ефективного управління земельними ресурсами як основи просторового соціально-економічного розвитку країни. Оскільки земельні відносини існують у єдиній системі економічних відносин, то вони не відокремлені від інших сфер економіки. Взаємодія з цими сферами в рамках єдиного економічного простору, фрагменти якого в результаті приватизації землі є значною мірою ринковими, тобто з відносинами, формами, інститутами інших блоків суспільного виробництва, надає земельним відносинам неадекватного характеру, а саме робить землекористування незахищеним від недоліків приватної власності, ринку і конкуренції.

Об'єктивна необхідність державного управління земельними ресурсами визначається особливою багатофункціональною роллю землі в житті суспільства, її природною обмеженістю і незамінністю у будь-якій сфері підприємницької та іншої діяльності. Управління земельними ресурсами є об'єктивним процесом та системою заходів (правових, адміністративних, економічних, екологічних тощо) щодо виконання землею суспільно-виробничих функцій.

Першим кроком у вирішенні питань управління земельними ресурсами є оптимальний розподіл повноважень і функцій міністерств і відомств, на які покладається управління використанням і охороною земель. Доцільно створити систему такого управління земельними ресурсами, яке не ділилося б на державне, самоврядне і внутрішньогосподарське. Натомість слід основні функції управління зосередити в державних структурах, але частину цих повноважень необхідно передати на регіональний та місцевий рівень.

Управління земельними ресурсами має комплексний характер, оскільки зачіпає інтереси цілого ряду суб'єктів земельних відносин, що викликає необхідність застосування системного підходу до управління процесом використання й охорони земельних ресурсів, узгодження організаційно-технологічних рішень з можливими еколого-економічними наслідками.

Характер системи управління земельними ресурсами мінявся протягом ряду епох відповідно до економічної основи, цілей і критеріїв суспільного ладу. Система управління земельними ресурсами при будь-якому суспільному ладі забезпечувала виконання двох функцій: забезпечення загальнодержавних інтересів; забезпечення інтересів окремих членів суспільства (або їх груп).

Нові земельні відносини і умови господарювання сформували нову систему управління, основними характеристиками якої є: різкий перехід від адміністративно-планової до ринково-підприємницької моделі; розмежування функцій і суб'єктів державного і недержавного управління; розвиток процесів демократизації суспільних відносин; інтеграція України у світовий інформаційно-технологічний процес; інтеграція політико-суспільних і соціально-економічних процесів.

Управління земельними ресурсами в ринкових умовах являє собою систему взаємопов'язаних економічних, правових, організаційних, політичних та інших заходів, за допомогою яких держава впливає на інтереси різних учасників земельних відносин з метою організації раціонального використання земельних ресурсів та їх охорони.

Організація управління землекористуванням – одна з найважливіших державних завдань. Механізм управління землекористуванням можливо представити як органічне поєднання трьох властивих йому аспектів – законодавчого забезпечення, економічного та екологічного механізмів. Розглядаючи ці складові у взаємозв'язку між собою особлива увага повинна бути спрямована на формування ефективної системи економічних важелів – найбільш дієвого і складного методу впливу у сфері управління земельними ресурсами.

Економічна сутність управління земельними ресурсами в ринкових умовах, на нашу думку, полягає в обґрунтуванні заходів, що проводяться в міру здійснення земельної політики держави і спрямованих на підвищення ефективності використання землі як економічного ресурсу.

З безлічі напрямків реформування земельних відносин можна виділити наступні: розподіл земель за видами та формами власності, а також сталості землекористування як об'єкта господарювання; розподілу земель за цільовим призначенням; встановлення відповідних режимів використання земель; формування структури землекористувань на основі багатокладності.

Стратегічною метою державної політики у сфері управління земельних ресурсами, реформування та регулювання правовідносин на землю, як невід'ємної частини державної соціально-економічної політики, є забезпечення умов для ефективного використання землі та розвитку ринку землі як одного з ключових умов сталого економічного розвитку країни та підвищення добробуту її громадян.

*Зубричев Олександр Сергійович, кандидат архітектури,
Маслова Світлана Анатоліївна, старший викладач,
Полтавський національний технічний ун-тет імені Юрія Кондратюка*

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ МОДЕЛЮВАННЯ АРХІТЕКТУРНО-ЛАНДШАФТНОЇ ТА ПРОСТОРОВОЇ СТРУКТУРИ РЕКРЕАЦІЙНО-РОЗВАЖАЛЬНИХ ПАРКІВ УКРАЇНИ

Відпочинок людей у природному середовищі є зараз одним з найбільш важливих народно-господарських і соціальних завдань. У зв'язку з цим завдання вивчення рекреаційного потенціалу території, виявлення і резервування нових територій для відпочинку, оцінювання вже існуючого природокористування та розроблення рекомендацій щодо його оптимізації набуває особливої актуальності.

Необхідність розроблення та подальшого удосконалення основних принципів та прийомів ландшафтної та архітектурно-планувальної організації сучасних парків, на основі містобудівного використання їх у рекреаційних та розважальних цілях, обумовлена спрямованістю на вирішення пріоритетних державних завдань зі створення повноцінних рекреаційних умов на територіях антропогенного середовища.

Таким чином, актуалізується необхідність вивчення існуючих рекреаційних парків та парків розваг у вітчизняній та зарубіжній практиці, які знаходяться у взаємодії з усіма компонентами рекреаційного середовища.

Нові містобудівні підходи і напрями розвитку рекреаційно-розважальних парків повинні бути взаємопов'язані з організацією системи містобудівної діяльності, з охопленням усіх боків формування, підтримки і реалізації містобудівних рішень у частині законодавчо-правового забезпечення; містобудівного планування та проектування; науково-інформаційного забезпечення; управління інвестиційно-будівельною діяльністю.

Виходячи з досягнень у вивченні містобудівних систем [1], «предметом містобудівного дослідження є соціально-економічна доцільність, територіально-виробнича і демоекологічна система «населення – середовище – діяльність» (рис. 1).

Така система відноситься до певного класу термодинамічних систем, які в процесі обміну із зовнішнім середовищем, речовиною, енергією та інформацією підвищують рівень своєї організації, тобто володіють негативною ентропією.

Ланкою-мотиватором в такій системі є населення, а саме людина, група людей чи суспільство в цілому.